

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 340/2021-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a zo sudcov Jany Laššákovej a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED],

[REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Matejom Csenkym, advokátska kancelária, Paulínska 17, Trnava, proti postupu Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tp 3/2020 a jeho uznesení z 5. marca 2021, ako aj proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 12/2021 a jeho uznesení zo 16. marca 2021 a sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED],

[REDACTED] [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Matejom Csenkym, advokátska kancelária, Paulínska 17, Trnava, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 12/2021, ďalej o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED],

[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Janou Kubáňovou, advokátska kancelária, Cintorínska 5, Nitra, proti postupu Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tp 3/2020, ako aj proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 12/2020 a jeho uznesení zo 16. marca 2021, ako aj o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED] zastúpeného advokátkou JUDr. Janou Kubáňovou, advokátska kancelária, Cintorínska 5, Nitra, proti postupu Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tp 3/2020, ako aj proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 12/2020 a jeho uznesení zo 16. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti a skutkový stav vecí

1. [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ 1“) a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka 2“) podali spoločnú ústavnú sťažnosť doručенú ústavnému súdu 10. mája 2021. Sťažovateľ 1 sa domáha vyslovenia porušenia čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj čl. 9 ods. 1 a 4 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) postupom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“), v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tp 3/2020 a jeho uznesením z 5. marca 2021, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 12/2021 a jeho uznesením zo 16. marca 2021. Požaduje ďalej, aby boli uznesenia špecializovaného súdu a najvyššieho súdu vo vzťahu k nemu zrušené. Sťažovateľka 2 sa domáha vyslovenia porušenia svojho práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 12/2021. Požaduje ďalej prikázať najvyššiemu súdu konať vo veci sp. zn. 2 Tost 12/2021 bez zbytočných prietahov. Tak sťažovateľ 1, ako aj sťažovateľka 2 sa napokon domáhajú nároku na náhradu trov právneho zastúpenia v sume 460,90 eur k rukám ich právneho zástupcu spoločne a nerozdielne od špecializovaného súdu a od najvyššieho súdu do dvoch mesiacov od právoplatnosti. Táto ústavná sťažnosť bola vedená pod sp. zn. Rvp 1018/2021.

2. Sťažovateľ [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ 3“) sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 12. mája 2021 domáha vyslovenia porušenia práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody podľa čl. 5 ods. 1 a 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom špecializovaného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tp 3/2020 v súvislosti s rozhodnutím o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania jeho väzby, ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 12/2021 a jeho uznesením zo 16. marca 2021 v súvislosti s rozhodnutím o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania jeho väzby. Žiada ďalej, aby bolo uznesenie najvyššieho súdu č. k. 2 Tost 12/2021 zo 16. marca 2021 zrušené, špecializovaný súd a najvyšší súd zaviazané zaplatiť mu jednak primerané finančné zadosťučinenie vo výške po 2 000 eur do dvoch mesiacov od právoplatnosti, ako aj spoločne a nerozdielne náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 384,08 eur na účet právnej zástupkyne do jedného mesiaca od právoplatnosti. Táto ústavná sťažnosť bola vedená pod sp. zn. Rvp 1038/2021.

3. Sťažovateľ [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ 4“) sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 12. mája 2021 domáha vyslovenia porušenia práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody podľa čl. 5 ods. 1 a 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom špecializovaného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tp 3/2020 v súvislosti s rozhodnutím o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania jeho väzby, ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 12/2021

a jeho uznesením zo 16. marca 2021 v súvislosti s rozhodnutím o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania jeho väzby. Žiada ďalej, aby bolo uznesenie najvyššieho súdu č. k. 2 Tost 12/2021 zo 16. marca 2021 zrušené, špecializovaný súd a najvyšší súd zaviazané zaplatiť mu jednak primerané finančné zadostučinenie vo výške po 2 000 eur do dvoch mesiacov od právoplatnosti, ako aj spoločne a nerozdielne náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 384,08 eur na účet právnej zástupkyne do jedného mesiaca od právoplatnosti. Táto ústavná sťažnosť bola vedená pod sp. zn. Rvp 1040/2021.

4. Uzneseniami ústavného súdu č. k. II. ÚS 296/2021-17 z 2. júna 2021, ako aj č. k. PLs. ÚS 43/2021-5 z 2. júna 2021 boli všetky tri ústavné sťažnosti spojené na spoločné konanie, ktoré je vedené pod sp. zn. Rvp 1018/2021.

5. Uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 Tp 46/2020 z 20. júna 2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Tpo 20/2020 zo 14. júla 2020 bol sťažovateľ 1 vzatý do väzby z dôvodov uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ďalším uznesením okresného súdu č. k. 9 Tp 109/2020 zo 17. decembra 2020 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 6 Tpo 69/2020 z 22. decembra 2020 bola lehota väzby sťažovateľa 1 predĺžená do 31. marca 2021.

6. Uznesením špecializovaného súdu č. k. 1 Tp 3/2020 z 20. augusta 2020 v spojení s uznesením najvyššieho súdu č. k. 1 Tost 19/2020 zo 17. septembra 2020 boli sťažovateľ 3 a sťažovateľ 4 vzatí do väzby z dôvodov uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku.

7. Uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/1 Gv 103/20/1000-164 z 26. februára 2021 boli ako nedôvodné zamietnuté sťažnosti podané (okrem iných) sťažovateľom 1 a sťažovateľom 3 proti uzneseniu vyšetrovateľa z 20. januára 2021 o spojení trestných vecí na spoločné konanie.

8. Na základe návrhu prokurátora z 15. februára 2021 uznesením špecializovaného súdu č. k. 1 Tp 3/2020 z 5. marca 2021 bola lehota väzby sťažovateľa 1, sťažovateľa 3, ako aj sťažovateľa 4 z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku predĺžená do 17. júna 2021. Zároveň boli zamietnuté návrhy sťažovateľa 1, sťažovateľa 3 a sťažovateľa 4 na nahradenie ich väzby prijatím písomného sľubu, ako aj návrhy sťažovateľky 2, sťažovateľa 3 a sťažovateľa 4 na nahradenie väzby prijatím peňažnej záruky. Napokon väzba sťažovateľa 1, sťažovateľa 3 a sťažovateľa 4 nebola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka.

9. Podľa názoru špecializovaného súdu vyšetrovateľ a prokurátor konajú takým spôsobom, ktorý nevykazuje znaky prietáhov. Ide nepochybne o zložitú vec. Týka sa to tak počtu obvinených a spáchaných skutkov, ako aj rozsahu dokazovania. Ide o drogovú trestnú činnosť páchanú po dlhší čas (meraný v rokoch) sofistikovaným spôsobom. Mali by z nej plynúť významné finančné prostriedky. Priebežne vykonávané dokazovanie nič nezmenilo na dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa 1, sťažovateľa 3 a sťažovateľa 4. Niet dôvodu pochybovať o vierohodnosti výpovedí spolupracujúcich obvinených. V súvislosti s námietkou spájania vecí na spoločné konanie, resp. vylúčovania vecí na samostatné konanie (s následkom predlžovania konania) treba uviesť, že „pánom sporu“ v prípravnom konaní je prokurátor. Preto je na úvahe orgánov činných v trestnom konaní v medziach ustanovení Trestného poriadku a judikatúry, aby takéto spájanie a vylúčovanie v konečnom dôsledku naozaj nevedlo k neprimeranej dĺžke konania a väzobného stíhania.

Vo vzťahu k dôvodnosti väzby neboli žiadne pochybnosti a argumentácia k dôvodom väzby uvedená prokurátorom, ako aj v skorších súdnych rozhodnutiach, je stále udržateľná. Pokiaľ niektoré zo súdov pri predchádzajúcom predĺžení väzby „dvíhali prst“ a upozorňovali, že k ďalšiemu predĺženiu lehoty trvania väzby zrejme nedôjde, vychádzali z vtedy daných skutočností. Ďalším dokazovaním však nedošlo k spochybneniu dôvodnosti trestného stíhania, ale ani dôvodov väzby. Možno vyčítať návrhu prokurátora neuvedenie časového plánu v postupe dokazovania. Návrh prokurátora je v tomto smere nepreskúmateľný a nedostatočne zdôvodnený. Naproti tomu z neho vyplýva, že ukončenie vyšetrovania je časovo vymedzené asi do polovice apríla 2021. K tomu treba dodať, že oboznamovanie sa s výsledkami vyšetrovania a následné rozhodnutie o tom, či sa podá obžaloba, sú neoddeliteľnými postupmi prípravného konania. Vzhľadom na rozsah vyšetrovacích spisov, rozsah skutkov, ich závažnosť a hrozbu uloženia skutočne vysokých trestov je návrh prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby v zásade dôvodný. Preto bolo opodstatnené predĺžiť lehotu väzby iba do 17. júna 2021.

10. Proti uzneseniu špecializovaného súdu podali sťažovateľ 1, sťažovateľ 3 a sťažovateľ 4 ihneď po jeho vyhlásení sťažnosti, ktoré následne odôvodnili písomnými podaniami obhajcov. Rovnako tak proti uzneseniu špecializovaného súdu podala v zákonnej lehote sťažnosť aj sťažovateľka 2, ale aj [REDACTED]

11. Uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 Tost 12/2021 zo 16. marca 2021 podľa § 194 ods. 1 písm. a) a ods. 2 Trestného poriadku bolo uznesenie špecializovaného súdu č. k. 1 Tp 3/2020 z 5. marca 2021 zrušené tak vo vzťahu k sťažovateľovi 1, sťažovateľovi 3, ako aj sťažovateľovi 4 vo výroku o predĺžení väzby do 17. júna 2021 a ich väzba sa predĺžila do 17. júla 2021. Zároveň boli ich sťažnosti zamietnuté. Rovnako boli zamietnuté aj sťažnosti [REDACTED] a [REDACTED]. (ako osôb ponúkajúcich peňažnú záruku).

12. Podľa názoru najvyššieho súdu námietka sťažovateľa 1 o nepríslušnosti špecializovaného súdu na rozhodovanie o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania jeho väzby nie je dôvodná. Sťažovateľ 1 na túto námietku v podstate sám v odôvodnení sťažnosti odpovedá, keď uvádza, že príslušnosť špecializovaného súdu bola založená na základe spojenia trestných vecí vyšetrovateľom. Len samotná skutočnosť, že sťažovateľ 1 so spojením týchto trestných vecí nesúhlasí, nemá na založenie príslušnosti špecializovaného súdu v rámci tohto konania vplyv. Sťažovateľ 1 totiž v odôvodnení podanej sťažnosti uvádzal, že účelovým spojením viacerých trestných vecí na spoločné konanie bol poškodený na svojich právach, pričom proti uzneseniu vyšetrovateľa o spojení vecí z 20. januára 2021 podal v zákonnej lehote sťažnosť, avšak ku dňu rozhodovania špecializovaného súdu nebolo o nej rozhodnuté.

13. U sťažovateľa 1, sťažovateľa 3 a sťažovateľa 4 naďalej pretrváva dôvodné podozrenie zo spáchania skutkov, pre ktoré sú trestne stíhaní. Rovnako aj v tomto štádiu konania existuje dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V týchto súvislostiach poukazuje najvyšší súd na odôvodnenie uznesenia špecializovaného súdu. Vo vzťahu k otázke, či sú splnené podmienky na predĺženie lehoty trvania väzby, treba uviesť, že vyšetrovanie je vykonávané priebežne bez zbytočných prieťahov, bolo vypočutých viacero obvinených, svedkov a zabezpečených viacero ďalších dôkazov (tak ako to konštatoval aj špecializovaný súd, ktorý však väzbu predĺžil len do 17. júna 2021). Za podstatné treba považovať, že ide o trestné stíhanie pre obzvlášť závažnú trestnú činnosť, a preto nie je možné hovoriť o pomalom postupe

(pričom sám jej prítomnosť nezabezpečil). Špecializovaný súd preto postupoval správne, keď sťažovateľku 2 síce vypočuť nemohol, avšak návrhom na nahradenie väzby peňažnou zárukou sa zaoberal.

II.

Sťažnostná argumentácia

II.1. Argumentácia sťažovateľa 1:

14. Odôvodnenie uznesení špecializovaného súdu a najvyššieho súdu považuje sťažovateľ 1 za nepreskúmateľné, keďže neobsahuje žiadne také právne a skutkovo významné skutočnosti, ktoré by potvrdzovali dôvodnosť jeho ďalšieho väzobného stíhania, prípadne nemožnosť nahradenia väzby ponúknutými alternatívnymi spôsobmi. Špecializovaný súd sa absolútne nevyjadril k niektorým podstatným argumentom obhajoby a vychádzal takmer výlučne z návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby, ktorý bol sám osebe povrchný a neodôvodnený. Špecializovaný súd sa nekriticky stotožnil s návrhom prokurátora aj napriek tomu, že sám konštatoval neuvedenie časového plánu v postupe dokazovania v návrhu prokurátora. Neprihliadlo sa na individuálne postavenie jednotlivých obvinených, keďže špecializovaný súd sa vyjadroval iba paušálne a z jeho uznesenia sa nedá zistiť, na základe akých konkrétnych úvah sa dospelo k záveru, že v prípade sťažovateľa 1 sú dané dôvody na predĺženie lehoty trvania väzby. Rovnako sa nedá zistiť, z akých konkrétnych skutočností má vyplývať hrozba zmarenia alebo podstatného sťaženia dosiahnutia účelu trestného konania v prípade prepustenia sťažovateľa 1 z väzby. Absentujú tiež skutočnosti zakladajúce dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti. Zrejme nesprávne je uvedená aj spisová značka 1 Tp 3/2020, hoci správne má byť pravdepodobne 1 Tp 3/2021, keďže návrh na predĺženie lehoty trvania väzby bol podaný až v roku 2021. K tejto námietke sa najvyšší súd nijako nevyjadril. Všetky uvedené skutočnosti sa týkajú primerane aj uznesenia najvyššieho súdu, ktorý v podstate prevzal všetky závery špecializovaného súdu a neponúkol odpovede na viaceré obhajobné námietky majúce podstatný vplyv na posúdenie dôvodov na predĺženie lehoty trvania väzby (najmä nesprávny postup pri spájaní viacerých trestných vecí a s tým súvisiace opätovné vypočúvanie spolupracujúcich obvinených, čo viedlo k zásadným prietahom v konaní).

15. So záverom špecializovaného súdu a najvyššieho súdu o evidentnej zložitosti danej veci sa nemožno stotožniť. Posudzovaná trestná vec nie je vo vzťahu k sťažovateľovi 1 natoľko skutkovo a právne zložitá, aby nebolo možné vyšetrowanie ukončiť v predĺženej lehote väzby do 31. marca 2021. Skutočnosť, že dovtedy nedošlo k ukončeniu vyšetrowania, je výsledkom výlučne iba postupu orgánov činných v trestnom konaní, keďže vyšetrowanie neprebíha promptne a bez prietahov (ako to nesprávne konštatujú všeobecné sudy). Ak by orgány činné v trestnom konaní nespôsobovali prietahy (najmä účelovým spájaním a vylučovaním vecí spolupracujúcich obvinených), nepochybne by bolo možné vyšetrowanie do 31. marca 2021 ukončiť. K tejto námietke sa špecializovaný súd vyjadril vo všeobecnosti tak, že „pánom sporu“ je v prípravnom konaní prokurátor, a je preto na úvahe orgánov činných v trestnom konaní, aby takéto spájanie a vylučovanie vecí v konečnom dôsledku nevedlo k neprimeranej dĺžke konania a väzobného stíhania. Všeobecné sudy sa však absolútne nevysporiadali s podstatou tejto námietky tkvejúcej

v tom, že spájanie a vylučovanie vecí evidentne spôsobuje neprimeranú dĺžku konania a väzobného stíhania. Najvyšší súd sa k tejto námietke vôbec nevyjadril, hoci ide o najpodstatnejšiu obhajobnú námietku vo vzťahu k nemožnosti predĺžiť väzbu. V tejto súvislosti treba poukázať na uznesenie okresného súdu č. k. 9 Tp 109/2020 zo 17. decembra 2020, v ktorom sa uvádza, že ak sa v lehote do 31. marca 2021 nepodarí vykonať všetky plánované úkony, nemôže ísť táto skutočnosť na ujmu obvinených, pričom procesný postup spočívajúci vo vylúčení niektorých obvinených na samostatné konanie nemôže byť dôvodom na predĺženie väzby (rovnaké výhrady sa vzťahujú aj na spájanie vecí). Hoci špecializovaný súd nebol týmto právnym názorom viazaný, sťažovateľ 1 ho považuje za správny. Poukaz špecializovaného súdu na to, že názor okresného súdu vychádzal zo skutočností daných v čase jeho rozhodovania, je neakceptovateľný, lebo podstatné je, že k skončeniu vyšetrovania do 31. marca 2021 nedošlo. Podstatné je aj to, že sťažovateľ 1 sa na spôsobených prieťahoch v konaní nijako nepodieľal. Zložitost' vecí, ktorou všeobecné súdy argumentujú, bola umelo vytvorená procesným postupom orgánov činných v trestnom konaní v súvislosti s vylúčením spolupracujúcich osôb na samostatné konanie a spojením vecí vedených pod ČVS: PPZ-134/NKA-BA1-2020 (okresný súd ako súd pre prípravné konanie) a ČVS: PPZ-216/NKA-BA1-2020 (špecializovaný súd ako súd pre prípravné konanie) na spoločné konanie. Proti uzneseniu vyšetrovateľa z 20. januára 2021 o spojení týchto trestných vecí sťažovateľ 1 podal sťažnosť, o ktorej nebolo ku dňu rozhodovania špecializovaného súdu (5. marca 2021) rozhodnuté. Nebol daný zákonný dôvod na spojenie trestných vecí a skutočným dôvodom spojenia bola snaha nezákonným spôsobom predĺžovať jednotlivé trestné konania a získať tým čas na realizáciu úkonov a na predlžovanie väzby u jednotlivých obvinených. Opätovným vypočúvaním vylúčených osôb došlo k neprimeranému predĺženiu konania, a práve to je jediným dôvodom neukončenia vyšetrovania do 31. marca 2021.

16. V nadväznosti na uvedené spojenie a vylúčenie trestných vecí sťažovateľ 1 zároveň namietal, že zásadným následkom spojenia vecí je skutočnosť, že bol odňatý zákonnému súdu, ktorým bol v jeho prípade okresný súd. Tým, že došlo k spojeniu vecí, bola založená príslušnosť špecializovaného súdu, čo znamená zásadné porušenie práva na zákonného sudcu (zákonný súd). Podľa názoru sťažovateľa 1 preto špecializovaný súd nebol príslušný rozhodovať o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania jeho väzby. K tejto argumentácii sa najvyšší súd vyjadril tak, že samotný nesúhlas obvineného so spojením trestných vecí nemá na založenie príslušnosti špecializovaného súdu vplyv. Takúto argumentáciu považuje sťažovateľ 1 za nedostatočnú, pretože očakával právny názor, či namietané spojenie vecí bolo alebo nebolo zákonné. Nešlo totiž len o vyjadrenie nesúhlasu so spojením vecí, ale o námietku týkajúcu sa nezákonnosti takéhoto spojenia majúceho za následok jednak prieťahy v konaní, ale tiež odňatie sťažovateľa 1 zákonnému sudcovi.

17. Napokon v súvislosti s prieťahmi v konaní poukazuje sťažovateľ 1 na desiatky výsluchov nerealizovaných z dôvodu nedoručenia predvolania svedkom, resp. ich nepredvedenia. Tieto okolnosti nemôžu byť na ujmu obvineného.

18. Vo vzťahu k dôvodom preventívnej väzby je sťažovateľ 1 toho názoru, že tento dôvod nie je daný, keďže sa skutku nedopustil, a preto ani nemôže pokračovať v páchaní trestnej činnosti. Špecializovaný súd nijako nešpecifikoval, v čom má spočívať riziko pokračovania v trestnej činnosti, lebo odkázal iba na predchádzajúce rozhodnutia. Takýto spôsob argumentácie je príliš všeobecný a nemá dostatočnú relevanciu pre odôvodnenie preventívnej väzby.

19. V súvislosti s peňažnou zárukou ponúknutou sťažovateľkou 2 za prepustenie sťažovateľa 1 obaja namietali, že sťažovateľka 2 nebola vypočutá (hoci v prípade iných obvinených osoby ponúkajúce peňažnú záruku vypočuté boli). Bolo povinnosťou špecializovaného súdu sťažovateľku 2 vypočuť, aby sa mohla vyjadriť k finančným prostriedkom, ktoré ponúkala. Všetky tieto skutočnosti obaja namietali vo svojich sťažnostiach, pričom najvyšší súd uviedol, že návrh na nahradenie väzby peňažnou zárukou od sťažovateľky 2 bol špecializovanému súdu predložený až pri samotnom výsluchu sťažovateľa 1, v dôsledku čoho špecializovaný súd nemal reálnu možnosť sťažovateľku 2 predvolať a vypočuť. Podľa názoru najvyššieho súdu obhajcovi sťažovateľa 1 nič nebránilo účasť sťažovateľky 2 na výsluchu zabezpečiť, resp. oznámiť špecializovanému súdu potrebu zabezpečenia prítomnosti sťažovateľky 2 pre účely výsluchu. V tejto súvislosti je sťažovateľ 1 toho názoru, že procesne aktívny mal byť špecializovaný súd, a nie obhajca. Zo zápisnice o výsluchu vyplýva, že špecializovaný súd iba zisťoval, či je sťažovateľka 2 prítomná v budove, a po oznámení, že tam nie je, špecializovaný súd vzal informáciu na vedomie, no procesne sa s ňou nevysporiadal. Je bez významu, že návrh na nahradenie väzby sťažovateľ 1 peňažnou zárukou od sťažovateľky 2 bol podaný až pri samotnom výsluchu (v danom prípade ani nebolo možné inokedy ho predložiť).

II.2. Argumentácia sťažovateľky 2:

20. Za nesprávne treba považovať závery najvyššieho súdu týkajúce sa procesných práv osôb ponúkajúcich peňažnú záruku. Podľa názoru najvyššieho súdu s poukazom na precedentné uznesenie č. k. 1 Tost 27/2020 z 5. novembra 2020 takéto osoby nie sú oprávnené na doručenie uznesenia o neprijatí záruky, ale ani na podanie opravného prostriedku voči nemu, pretože takýmto uznesením sa nerozhodovalo o subjektívnych právach osoby ponúkajúcej peňažnú záruku. Tento záver najvyššieho súdu považuje sťažovateľka 2 za nesprávne právne posúdenie. Osoby ponúkajúce peňažnú záruku musia byť procesným subjektom oprávneným na doručenie uznesenia o neprijatí záruky, lebo majú zákonné právo na podanie sťažnosti. Rozhodovanie o peňažnej záruke má dve formy. V rámci prvej vydá všeobecný súd opatrenie, ktorým určí výšku záruky a spôsob jej zloženia a doručí opatrenie tomu, kto má záruku zložiť s tým, že takéto opatrenie nemá povahu rozhodnutia o väzbe. V rámci druhej formy vydá všeobecný súd uznesenie o prijatí, resp. neprijatí záruky bez vydania opatrenia. Takéto uznesenie má povahu rozhodnutia o väzbe podľa § 72 ods. 1 Trestného poriadku. Z uvedeného je zrejmé, že v danom prípade vydal špecializovaný súd uznesenie o neprijatí peňažnej záruky majúce povahu rozhodnutia o väzbe. Z ustanovenia § 186 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že sťažnosť môže podať aj osoba, ktorá na uznesenie dala návrh, na ktorý ju zákon oprávňuje. Sťažovateľka 2 (ako svokra sťažovateľa 1) predložila prostredníctvom obhajcu sťažovateľa 1 návrh na nahradenie väzby sťažovateľa 1 ňou ponúkanou peňažnou zárukou. Znamená to, že týmto postupom dala návrh na vydanie uznesenia o prijatí, resp. neprijatí ponúkanej záruky. Preto mala nepochybne právo na podanie sťažnosti proti uzneseniu o neprijatí peňažnej záruky. Výklad najvyššieho súdu je v zásadnom rozpore so zákonom, teda vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Sťažovateľka 2 ako osoba oprávnená podať sťažnosť proti uzneseniu špecializovaného súdu túto možnosť aj využila podaním zo 17. marca 2021 doručeným špecializovanému súdu 18. marca 2021 (t. j. v zákonnej trojdňovej lehote). Podstatné je aj, že uznesenie špecializovaného súdu bolo sťažovateľke 2 doručené 15. marca 2021, t. j. deň predtým, ako najvyšší súd 16. marca 2021 vo veci rozhodol. Z uvedeného

je zrejme, že najvyšší súd o sťažnosti podanej sťažovateľkou 2 dňa 16. marca 2021 nerozhodol (a ani rozhodnúť nemohol), čo vyplýva aj z výroku jeho uznesenia, podľa ktorého rozhodol len o sťažnostiach [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. O sťažnosti podanej sťažovateľkou 2 nerozhodol najvyšší súd ani do dňa podania ústavnej sťažnosti, v dôsledku čoho dochádza k neprimeraným prieťahom v konaní a v prehlbovaní právnej neistoty tak sťažovateľa 1, ako aj sťažovateľky 2. Najvyšší súd pochybil, keď rozhodol bez vyčkania na doručenky od všetkých osôb, ktorým bolo uznesenie špecializovaného súdu doručované, pričom zároveň nevyčkal na uplynutie zákonnej lehoty na prípadné využitie opravného prostriedku. Je to už 55 dní, čo najvyšší súd o sťažnosti podanej sťažovateľkou 2 nerozhodol, čo nepochybne treba považovať za značný prieťah v konaní o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa 1.

II.3. Argumentácia sťažovateľa 3 a sťažovateľa 4:

21. Uznesenie špecializovaného súdu je nepreskúmateľné pre absenciu riadneho zdôvodnenia (rovnako tak aj samotný návrh prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby). Túto skutočnosť potvrdil aj špecializovaný súd, keď konštatoval, že návrh prokurátora neuvádza časový plán postupu dokazovania, a je v tomto smere preto nepreskúmateľný a nedostatočne zdôvodnený. Ak je nepreskúmateľný a nedostatočne zdôvodnený samotný návrh na predĺženie lehoty trvania väzby, potom mu ani nie je možné vyhovieť.

22. Absentuje výrok o nahradení, resp. nenahradení väzby sťažovateľa 3 a sťažovateľa 4 dohľadom probačného a mediačného úradníka, hoci ide o obligatórne skúmanie z úradnej povinnosti. Špecializovaný súd zamietol ich žiadosti o prepustenie z väzby, avšak chýba výrok, že ich väzbu nenahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka.

23. Nesprávny je výrok uznesenia špecializovaného súdu v bode VI, ktorým „Podľa § 81 ods. 1 TP ponuka zloženia peňažnej záruky obvinených [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] sa neprijíma.“. Podstatné totiž je, že peňažnú záruku neponúkal sťažovateľ 3, ale jeho sestra [REDAKOVANÉ], resp. sťažovateľ 4, ale jeho otec [REDAKOVANÉ].

24. Podstatnou skutočnosťou je, že aj osoba ponúkajúca peňažnú záruku má možnosť podať sťažnosť. Došlo dokonca k tomu, že bola odňatá možnosť podať sťažnosť osobe ponúkajúcej peňažnú záruku, ako aj sťažovateľovi 3 a sťažovateľovi 4, pričom osobe ponúkajúcej peňažnú záruku musí byť uznesenie doručené a má byť riadne poučená o opravnom prostriedku. Špecializovaný súd poučil obvinených o možnosti podať opravný prostriedok a porušil ich právo na obhajobu, resp. na spravodlivý proces. Sťažovateľ 4 okrem toho namieta nesprávne „Poučenie“ vzťahujúce sa na uznesenie špecializovaného súdu, keďže lehota na podanie sťažnosti proti rozhodnutiu o žiadosti o prepustenie z väzby je tri pracovné dni od vyhlásenia uznesenia. Napriek tomu špecializovaný súd sťažovateľa 4 nesprávne poučil o možnosti podať opravný prostriedok a porušil tým jeho právo na obhajobu, resp. na spravodlivý proces.

25. Spis bol predložený najvyššiemu súdu predčasne, keď ešte uznesenie nebolo doručené všetkým osobám, ktorým malo byť doručené. Stalo sa tak 8. marca 2021, a to aj napriek tomu, že spis neobsahoval všetky doručenky od osôb oprávnených podať opravný prostriedok.

III.

Predbežné prerokovanie ústavných sťažností

III.1. Ústavná sťažnosť sťažovateľa 1 a sťažovateľky 2:

26. Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa 1 uznesením špecializovaného súdu č. k. 1 Tp 3/2020 z 5. marca 2021 nie je daná právomoc ústavného súdu.

27. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

28. Podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

29. Z ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

30. Proti uzneseniu špecializovaného súdu č. k. 1 Tp 3/2020 z 5. marca 2021 bola prípustná sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa 1 mal najvyšší súd v rámci opravného konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež poznamenať, že sťažovateľ 1 právo podať riadny opravný prostriedok aj využil.

31. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa 1 proti uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 2 Tost 12/2021 zo 16. marca 2021 treba považovať z väčšej časti za zjavne neopodstatnenú a v menšej časti za nespĺňajúcu požiadavku právomoci ústavného súdu.

32. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

33. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou

o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

34. Sťažovateľ 1 namieta predovšetkým nepreskúmateľnosť uznesenia najvyššieho súdu, ktorý podľa jeho názoru neobsahuje žiadne také právne a skutkovo významné okolnosti, ktoré by potvrdzovali dôvodnosť jeho ďalšieho väzobného stíhania, nemožnosť nahradenia väzby ponúknutými alternatívami, hrozbu zmarenia alebo podstatného sťaženia dosiahnutia účelu trestného konania v prípade prepustenia z väzby, ako aj dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti, pričom odôvodnenie uznesenia je nekonkrétne, paušálne a nedostatočne individualizované (pozri body 14 a 18). Namieta tiež záver všeobecných súdov o zložitosti veci a tvrdí, že vyšetrovanie neprebíha bez prietáhov. Prietahy pritom spôsobili samotné orgány činné v trestnom konaní účelovým spájaním a vylučovaním vecí spolupracujúcich obvinených, a práve to viedlo k neukončeniu vyšetrovania do 31. marca 2021. Sťažovateľ 1 tu poukazuje na uznesenie okresného súdu č. k. 9 Tp 109/2020 zo 17. decembra 2020, závery ktorého považuje za správne (pozri body 15 a 17).

35. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na podrobnú argumentáciu špecializovaného súdu (pozri bod 9), ako aj najvyššieho súdu (pozri bod 13), ktorú považuje v namietaných súvislostiach za dostatočnú a presvedčivú. Osobitne treba poznamenať, že niektoré námietky sťažovateľa 1 sú iba všeobecne formulované (neuvádza napr. k akým podstatným argumentom obhajoby sa všeobecné súdy nevyjadrili, konkrétne v čom spočíva nekritičnosť stotožnenia sa všeobecných súdov s návrhom prokurátora atď.). Za daných okolností nepovažuje ústavný súd závery najvyššieho súdu v spojení so závermi špecializovaného súdu za arbitrárne, ale ani za zjavne neodôvodnené.

36. Osobitne treba spomenúť námietku sťažovateľa 1, podľa ktorej je zrejme nesprávne uvedená spisová značka veci na špecializovanom súde ako 1 Tp 3/2020, hoci správne by spisová značka mala byť pravdepodobne 1 Tp 3/2021 (pozri bod 14).

37. Na prerokovanie tejto námietky nie je daná právomoc ústavného súdu.

38. Podľa § 180 v spojení s § 174 ods. 1 Trestného poriadku je v právomoci predsedu senátu kedykoľvek opraviť písárske chyby a iné zřejmé nesprávnosti, ku ktorým došlo pri vyhotovení rozsudku (uznesenia) a v jeho rovnopisoch. Je teda v nepochybnnej právomoci špecializovaného súdu opraviť sťažovateľom 1 vytýkanú chybu týkajúcu sa označenia spisovej značky veci, ak k nej naozaj došlo.

39. V súvislosti so spojením vecí ČVS: PPZ-134/NKA-BA1-2020 (okresný súd ako súd pre prípravné konanie) a ČVS: PPZ-216/NKA-BA1-2020 (špecializovaný súd ako súd pre prípravné konanie) na spoločné konanie sťažovateľ 1 dospieva k názoru, že nedôvodným a zákonu odporujúcim spojením vecí došlo k jeho odňatiu zákonnému sudcovi, ktorým mal byť okresný súd ako súd pre prípravné konanie (nie teda špecializovaný súd ako súd pre prípravné konanie).

40. Ústavný súd považuje námietku za zjavne neopodstatnenú. Ako na to správne poukazuje najvyšší súd, spojenie vecí na spoločné konanie založilo príslušnosť špecializovaného súdu a len samotná skutočnosť, že sťažovateľ 1 so spojením trestných vecí nesúhlasí, nemá na založenie príslušnosti špecializovaného súdu vplyv (pozri bod 12). Ústavný súd k tomu dodáva, že proti uzneseniu vyšetrovateľa o spojení vecí sťažovateľ 1 podal sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením prokurátora z 26. februára 2021 (pozri bod 7). Znamená to, že v čase rozhodovania špecializovaného súdu (5. marca 2021) už existovalo konečné rozhodnutie o spojení vecí na spoločné konanie, i keď je možné, že druhostupňové uznesenie prokurátora nebolo ešte v čase rozhodovania špecializovaného súdu sťažovateľovi 1 a jeho obhajcovi doručené. Pokiaľ bol sťažovateľ 1 toho názoru, že k spojeniu vecí na spoločné konanie došlo v rozpore so zákonom (čím mal byť zároveň odňatý zákonnému sudcovi), mohol postupovať podľa ustanovenia § 363 a nasl. Trestného poriadku (požiadať generálneho prokurátora Slovenskej republiky, aby zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora alebo policajta, ktorým bol porušený zákon). K dispozícii mal aj možnosť obrátiť sa v danej súvislosti na ústavný súd. Keďže sťažovateľ 1 žiadnu z týchto možností nevyužil, treba špecializovaný súd považovať za príslušný konať o ďalšom trvaní väzby.

41. V súvislosti s peňažnou zárukou ponúknutou sťažovateľkou 2 za prepustenie sťažovateľa 1 namieta sťažovateľ 1, že sťažovateľka 2 nebola vypočutá, a preto nemala možnosť vyjadriť sa k finančným prostriedkom, ktoré ako záruku ponúkala. Bolo povinnosťou špecializovaného súdu sťažovateľku 2 predvolať a vypočuť, lebo v tomto smere mal byť procesne aktívny špecializovaný súd, a nie obhajca sťažovateľa 1, ako to nesprávne tvrdí najvyšší súd (pozri bod 19).

42. Podľa názoru ústavného súdu treba námietku považovať za zjavne neopodstatnenú. Argumentácia najvyššieho súdu (pozri bod 13 záverečnú časť) je v tomto smere plne dostačujúca a presvedčivá. Za situácie, keď peňažná záruka zo strany sťažovateľky 2 bola obhajcom sťažovateľa 1 ponúknutá priamo na špecializovanom súde (v rámci výsluchu sťažovateľa 1), bolo v eminentnom záujme sťažovateľa 1 zabezpečiť osobnú účasť sťažovateľky 2, čo sa však nestalo. Nemožno preto špecializovanému súdu (ktorý bol povinný o ďalšom trvaní väzby rozhodnúť urýchlene) vytýkať, že sám účasť sťažovateľky 2 nezabezpečil. Platí to o to viac, že záver špecializovaného súdu o neprijatí peňažnej záruky od sťažovateľky 2 nie je založený na pochybnostiach o pôvode peňazí, ktoré chcela na zloženie peňažnej záruky použiť (pričom práve okolnosti pôvodu peňazí ponúkaných ako záruka mali byť podľa sťažovateľa 1 predmetom neuskutočneného výsluchu sťažovateľky 2).

43. Sťažovateľka 2 nesúhlasí so závermi najvyššieho súdu týkajúcimi sa procesných práv osôb ponúkajúcich peňažnú záruku. Tieto osoby musia byť podľa nej procesným subjektom oprávneným na doručenie uznesenia o neprijatí záruky, lebo majú zákonné právo na podanie sťažnosti proti uzneseniu o neprijatí záruky (§ 186 ods. 1 Trestného poriadku). Za podstatné považuje, že špecializovaný súd jej uznesenie o neprijatí peňažnej záruky doručil, avšak až 15. marca 2021, teda deň predtým, ako najvyšší súd 16. marca 2021 vo veci rozhodol. V dôsledku uvedeného najvyšší súd nerozhodol a ani nemohol rozhodnúť o ňou podanej sťažnosti, ktorá v čase rozhodovania najvyššieho súdu ešte nebola vôbec podaná (pozri bod 20).

44. Závery najvyššieho súdu (pozri bod 13) treba z ústavnoprávneho hľadiska považovať za legitímne a akceptovateľné. Podľa názoru najvyššieho súdu totiž ak aj tretia osoba ponúkne zloženie peňažnej záruky, ide napokon vždy o návrh obvineného požadujúceho, aby do väzby nebol vzatý, resp. bol z nej prepustený, a aby sa takýmto spôsobom väzba nahradila. Inými slovami, hoci podľa ustanovenia § 186 ods. 1 Trestného poriadku môže sťažnosť podať aj osoba, ktorá na uznesenie dala návrh, na ktorý ju zákon oprávňuje, v danej situácii treba za osobu, ktorá návrh podala, považovať sťažovateľa 1, ktorý zložením peňažnej záruky chce väzbu nahradiť. Z pohľadu ústavného súdu ide o jeden z viacerých možných výkladov, ktorý sa nejaví ako ústavne nekonformný. Vzhľadom na to, že primárnu právomoc vykladať zákony majú všeobecné súdy, ústavný súd nevidí dôvod do výkladu najvyššieho súdu zasiahnuť, keďže tento sa nejaví ako ústavne nekonformný.

45. Zo skutkového hľadiska treba ďalej konštatovať, že v rozpore s právnym názorom najvyššieho súdu bol špecializovaný súd zrejme tej mienky, že uznesenie treba doručiť aj sťažovateľke 2, ktorá (riadiac sa vo svetle právneho názoru najvyššieho súdu nesprávnym poučením špecializovaného súdu o práve podať opravný prostriedok) sťažnosť proti uzneseniu špecializovaného súdu podala, ale až v čase, keď už bolo najvyšším súdom v opravnom konaní rozhodnuté. Či bola jej sťažnosť najvyššiemu súdu na rozhodnutie vôbec predložená a v kladnom prípade, kedy sa tak stalo, nie je možné z údajov poskytnutých sťažovateľkou 2 zistiť. Preto ani nie je možné posúdiť oprávnenosť požiadavky sťažovateľky 2, aby bolo vyslovené porušenie jej práva na súdne konanie bez zbytočných prietahov, resp. jej práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zo strany najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 12/2021, ako aj oprávnenosť jej požiadavky prikázať najvyššiemu súdu konať vo veci sp. zn. 2 Tost 12/2021 bez zbytočných prietahov. Tieto požiadavky by mohli byť totiž relevantné vo vzťahu k najvyššiemu súdu iba v prípade, ak riadny opravný prostriedok sťažovateľky 2 bol najvyššiemu súdu predložený. V opačnom prípade by tieto požiadavky museli smerovať voči špecializovanému súdu, čo však nie je dané.

46. Napokon treba uviesť, že ústavná sťažnosť sťažovateľky 2 smeruje proti postupu najvyššieho súdu konajúceho o väzbe (o jej ďalšom trvaní). Ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru o základnom práve na súdne konanie bez zbytočných prietahov, resp. o práve na prerokovanie veci v primeranej lehote sú *ratione materiae* spravidla súčasťou rozhodovania vo veci samej. V prípade rozhodovania o väzbe (o jej ďalšom trvaní) práva vyplývajúce z týchto ustanovení treba považovať za súčasť čl. 17 ústavy, čl. 8 Listiny základných práv a slobôd, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru. Možnosť porušenia označených ustanovení ústavy a dohovoru v konaní o väzbe preto neprichádza do úvahy už na prvý pohľad (III. ÚS 646/2017, II. ÚS 111/2018, II. ÚS 564/2018, II. ÚS 301/2020).

47. Zo všetkých uvedených dôvodov treba námietku sťažovateľky 2 považovať za zjavne neopodstatnenú.

III.2. Ústavná sťažnosť sťažovateľa 3 a sťažovateľa 4:

48. V úvode treba z pohľadu ústavného súdu poznamenať, že texty ústavných sťažností sťažovateľa 3 a sťažovateľa 4 sú podané tou istou právnou zástupkyňou a sú prakticky takmer úplne a doslovne identické.

49. Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv uznesením špecializovaného súdu č. k. 1 Tp 3/2020 z 5. marca 2021 nie je daná právomoc ústavného súdu, pričom platia všetky dôvody vyplývajúce z bodov 26 až 30.

50. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľa 3 a 4 vytykajú, že sa najvyšší súd nevyporiadal s námietkami:

50.1. Nepreskúmateľnosť uznesenia špecializovaného súdu pre absenciu riadneho zdôvodnenia a rovnako tak aj návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby (pozri bod 21). Námietka je zjavne neopodstatnená, a to z dôvodov, ktoré sú uvedené v bode 35.

50.2. Ďalej vytykajú absenciu výroku o nahradení, resp. nenahradení ich väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka zo strany špecializovaného súdu, hoci ide o obligatórne skúmanie z úradnej povinnosti (pozri bod 22). Ústavný súd považuje námietku za zjavne neopodstatnenú s tým, že tejto chýba reálny skutkový základ. Z uznesenia špecializovaného súdu č. k. 1 Tp 3/2020 z 5. marca 2021, a to z výroku IV, totiž vyplýva, že väzba sťažovateľa 3 a sťažovateľa 4 nebola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka (pozri bod 8). Zrejme sa má na mysli, že výrok o nenahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka mal byť vyslovený dvakrát, teda nielen v súvislosti s výrokom o predĺžení lehoty trvania väzby, ale aj v súvislosti s výrokom o zamietnutí žiadostí o prepustenie z väzby. V tejto súvislosti treba súhlasiť s najvyšším súdom, podľa ktorého nie je potrebné uvádzať takýto výrok duplicitne len preto, že sa *uno actu* rozhodovalo nielen o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby, ale aj o žiadostiach sťažovateľa 3 a sťažovateľa 4 o prepustenie z väzby.

50.3. Potom sťažovateľ 3 a sťažovateľ 4 vytykajú špecializovanému súdu výrok v bode VI znejúci „Podľa § 81 ods. 1 TP ponuka zloženia peňažnej záruky obvinených [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] sa neprijíma.“. Peňažnú záruku neponúkal sťažovateľ 3, ale jeho sestra [REDAKOVANÉ], resp. sťažovateľ 4, ale jeho otec [REDAKOVANÉ] a preto výrok mal znieť tak, že sa neprijíma peňažná záruka [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. Na prerokovanie tejto námietky nie je daná právomoc ústavného súdu, a to z dôvodov, ktoré sú uvedené v bode 38. I tu totiž platí, že z obsahového hľadiska ide o tvrdenú zrejmu nesprávnosť vo výroku uznesenia špecializovaného súdu, ktorú je možné napraviť zákonným spôsobom v rámci všeobecného súdu.

51. Pokiaľ sťažovateľ 3 a sťažovateľ 4 namietajú, že právo podať sťažnosť mali aj osoby ponúkajúce peňažnú záruku, ústavný súd poukazuje predovšetkým na úvahy najvyššieho súdu, podľa ktorých takéto právo týmto osobám nepatrí. Bez ohľadu na to je však zrejmé, že tak [REDAKOVANÉ], ako aj [REDAKOVANÉ] podali sťažnosti proti výroku o neprijatí ich peňažnej záruky, pričom obaja tak urobili priamo na špecializovanom súde, keďže boli pri vyhlásení uznesenia osobne prítomní. V skutočnosti teda tvrdeného (domnelého) práva na podanie sťažnosti pozbavení neboli. V podstate rovnaká úvaha sa vzťahuje aj na námietku sťažovateľa 4, podľa ktorej v poučení uznesenia špecializovaného súdu je nesprávne uvedené, že sťažnosť môžu obvinení podať len ihneď po vyhlásení uznesenia. Ústavný súd sa otázkou správnosti či nesprávnosti tohto poučenia nezaoberal, pretože to vzhľadom na konkrétne okolnosti nebolo potrebné. Je totiž nepochybné, že proti uzneseniu špecializovaného súdu podali ihneď po jeho vyhlásení sťažnosti sťažovateľ 4 a [REDAKOVANÉ]. Inými slovami, aj keby malo byť poučenie špecializovaného súdu o práve podať opravný prostriedok nesprávne, sťažovateľ 4, ale ani [REDAKOVANÉ], žiadnu ujmu v súvislosti

s tým utrpieť nemohli. Ich sťažnosti totiž najvyšší súd nezamietol ako oneskorene podané, ale z iných dôvodov.

52. Napokon sťažovateľ 3 a sťažovateľ 4 namietajú predčasné predloženie spisu najvyššiemu súdu, keďže uznesenie špecializovaného súdu nebolo ešte doručené všetkým osobám, ktorým malo byť doručené (pozri bod 25).

53. Námietku treba považovať za zjavne neopodstatnenú. Argumentácia najvyššieho súdu v tomto smere (pozri bod 13) sa javí ako dostatočne presvedčivá, pričom sťažovateľ 3 a sťažovateľ 4 ju relevantným spôsobom nespochybňujú. Vzhľadom na § 190 ods. 3 Trestného poriadku bol špecializovaný súd povinný predložiť spis na rozhodnutie nadriadenému súdu bez meškania, a to najneskôr v nasledujúci pracovný deň.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2021

Peter Molnár
predseda senátu